

Ministeren og regeringen lagde på det område ganske ambitiøst ud, og så blev det altså ikke til så meget, når det kom til stykket. Det blev til fire punkter, som ikke – synes vi – er særlig visionære eller vidtrækkende.

For Det Konservative Folkeparti er det afgørende i hele uddannelsespolitikken spørgsmålet om kvalitet, om faglig fordybelse og engagement. Og det gælder naturligvis også på de videregående uddannelser, universiteterne, at man styrker kvaliteten, engagementet, dygtigheden.

De foreliggende forslag her er såmænd meget gode. Det er små skridt; det er ikke værd at bruge den store energi på. Vi er lidt skuffede over, at der ikke er større visioner og tiltag, som kan styrke og forbedre kvaliteten på vore universiteter og videregående uddannelsesinstitutioner.

Forslaget om udviklingskontrakter: Jo, det finder vi da er en god idé. Vi tror på, at netop en kontrakt mellem parterne er en af flere måder, hvorpå vi kan sikre, at der i højere grad end i dag er styr på, hvad målene er, og hvordan man kommer derhen. Men vi kan da stille det spørgsmål: Hvad er så konsekvenserne i det tilfælde, at en sådan indgået kontrakt ikke overholdes? Hvad mener ministeren at der skal ske i sådanne tilfælde?

Så er der blandt de øvrige forslag et forslag om øget indflydelse til de studerende. Det synes Det Konservative Folkeparti er godt, men det har jo lidt karakter af, at det blev lidt for tyndt, og så sætter vi noget ind om mere medindflydelse og demokrati, for det lyder altid godt.

Nu er det jo ikke sådan, at vi er tilbage i begyndelsen af 1960'erne, hvor det hele er professorvælde. Vi har allerede i dag udbredt studentindflydelse og studenterdemokrati. Og – jo, det kan være meget godt med det lille nøk ekstra, måske da, måske da. Det afgørende for os er, at de studerende først og fremmest bruger deres tid og energi på den faglige fordybelse. Bliver der så kræfter til at deltage i studenterdemokratiet, er det fint. Men vi opfordrer til, at man som studerende i Danmark først og fremmest bruger kræfter og tid på sit fag.

Så til sidst er der forslaget om det forpligtende samarbejde og sammenlægninger; og det finder vi også kan være en udmærket ting.

Men som sagt: Vi savner forslag, der virkelig kan forbedre kvaliteten i vores uddannelsessystem, og vi er fra konservativ side villige til at betale for en sådan forbedring.

Christine Antorini (SF):

Selv om ministeren i sin skriftlige fremlæggelse skriver, at disse ændringer lægger op til et opgør med tanken om en entydig måde at organisere et universitet på, oven i købet kalder det for et paradigmeskift, så mener vi i SF, at ændringerne er minimale i forhold til eksisterende lovgivning.

Det understreges, at udviklingskontrakter bygger på frivillige aftaler mellem ministeriet og det enkelte universitet, og at kontrakterne bygger på universiteternes strategiplaner. Der er da også flere høringssvar, der peger på, at dette samarbejde slet ikke behøver en lovændring.

I SF har vi principielt været positive over for udviklingskontrakter, hvis de bruges til at fokusere på få og klare udviklingsmål. Forskningsministeriet har efter voldsom kritik også ændret det oprindelige udkast til indhold i kontrakter, så det ikke i lige så høj grad bliver detaljestyring og evaluering i form af antal publiceringer, patenter og andre kvantitative mål, der ikke nødvendigvis siger særlig meget om kvaliteten af forskningen og undervisningen.

Det er godt, at det af bemærkningerne fremgår, at konsistorium skal godkende rektors forslag til udviklingskontrakter. Men vi synes også, det ville være naturligt at understrege, at konsistorium skal inddrage de øvrige kollegiale organer i udformningen af kontrakterne.

Vi kan dog ikke rigtig se meningen med, at forudsætningen for at lave fri universitetsforsøg er indgåelse af en udviklingskontrakt. Allerede i dag er der mulighed for at få ministerdispensation til andre måder at organisere et universitet på. Det vil sige, at det paradigmeskift, som ministeren ellers fremhæver skulle være nyt ved lovforslaget, det kan man faktisk allerede i dag. Det nye består vist mest i, at Forskningsministeriet kan spille en mere aktiv rolle, fordi kontrakt og friforsøg nu skal følges ad.

Ét sted kunne vi i SF dog godt tænke os, at Forskningsministeriet aktivt brugte udviklingskontrakter, nemlig i de diskussioner, man er i gang med nu ude omkring på universiteterne om at sørge for at fremme, at der reelt kommer flere kvindelige forskere, at der kommer et smidigt generationsskifte, og at man sørger for at tage hul på den krise, der er på naturvidenskabene, som også andre har peget på.

Men i SF ser vi stadig væk, at det helt afgørende problem i forhold til udviklingskontrakternes succes er, at de dels er bundet op på år-